

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

Sfondrati, Celestino

[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.

60. Alia Cleri Gallicani Epistola ad Innocentium PP.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38277

qui iussit Petrum super aquas ad se venire. Præterit enim figura hujus mundi, & dies Domini appropinquat. Sic ergo agamus, Venerabiles Fratres; ac Dilecti Filij, ut cum summus Paterfamilias, & Princeps pastorum rationem ponere voluerit cum servis suis, sanguinem pessumdata, & lacerata Ecclesiæ, quam suo acquisivit, de Nostri manibus non requirat. Vobis interim omnibus Apostolicam benedictionem, cui cælestem accedere optamus, intimo paterni amoris affectu impartimur.

Datum Romæ die 11. Aprilis 1682.

Documentum LX.

Alia Cleri Gallicani epistola ad Sanctissimum Dominum Nostrium INNOCENTIUM XI. Pontif. Max.

BEATISSIME PATER,

Quantum olim à Majoribus nostris Sedi Apostolicæ delatum est, tantum nos, qui honoris Sacerdotalis successores Patrique animi hæredes sumus, Vestræ Sanctitati debere, solemniter profiteamur; neque id modò, quòd Vestra Beatitudo in præcelso editoque Ecclesiæ loco posita est, sed & quòd Illam videmus singulari pietate, & religione summâ, loci auctoritatem exæquare. Cùm enim Petri Cathedram eâ quâ debemus veneratione prosequimur, & pariter nobis ante oculos proponimus virtutes eximias, quibus V. S. ornata est, severitatem scilicet Institutorum, studium amplificandæ Ecclesiæ, constantem retinendæ veteris disciplinæ sententiam, quotidianam sollicitudinem omnium Ecclesiarum, obfirmatam non acquiescendi

L II 3

scendi

Alia
epistola
III
3.10

scendi carni aut sanguini voluntatem, non possumus non admirari, & summam in honoribus gloriam, & parem in moribus disciplinam. Hæc & alia, quæ sanè magnifica sunt, magnam de Vestro Pontificatu spem omni Ecclesia iniecerunt; quisque statim Vestri nominis merita prædicare, sibi quisque polliceri cepit, fore ut summo Pontifice Innocentio Undecimo Ecclesia Provincias reciperet, quas Patrum nostrorum memoriâ Hæresis abstulerat, & fides Romana prolatis longè finibus amissam recuperaret possessionem. Ea spes Orbis Christiani fuit, eaque opinio hoc magis apud nos invaluit, quòd paribus votis, & simili animorum consensione cum Vestra Sanctitate conveniret Rex Christianissimus, qui, quâ Religione, & quâ præditus est potentia, impietatem disturbare, & solus inter Principes Christianos domitam hæresim Romanis subjicere fasces potest; neque frustra est hæc expectare ab invictissimo Principe, qui jam non minùs religione, quàm armis, Magni Nomen implevit. Ille domi hæresis tanquam alicujus hydræ innumera capita Edictorum pondere oppressit. Ille jam pridem foris subactis Provincijs & Civitatibus expugnatis, Romanæ Ecclesiæ religionem intulit, & nuper in Argentoratensem Civitatem, stupente Europâ, & frendente hæresi fidem ab exilio reduxit, expiatôque Dei Sanctuario, signa Catholica sacris affixit postibus, quos tot annos hæreticorum polluerat impietas. Hæc Christianissimus Rex, cujus spectata virtus, summa in rebus gerendis Prudentia, in exequendis Fortitudo admirabilis, Magnitudo animi, Justitia, Fides, Religio, tanquam sagittæ in arcu brachij potentis, ad tollendam hæresim, delendum mendacium. Cùm hæc inter sanctissimum Pontificem, & Regem Maximum incredibilis esset virtutum, & voluntatum conspiratio,

tio, quid aliud nos augurari oportebat, quàm fidei victo-
 rias, & gloriam Ecclesiæ. Verumtamen, Beatissime Pa-
 ter, hæc contra omnium expectationem perversis qui-
 busdam hominum improborum artibus interpellata sunt:
 vix præ dolore hæc meminisse, nedum commemorare
 possumus. Etenim dum Rex Christianissimus pro sua
 pietate rem Ecclesiæ bene & feliciter gerit, ecce per Pro-
 vincias & Civitates Galliarum Litteræ Apostolicæ divul-
 gatæ sunt, quibus sacra Regis Christianissimi Majestas
 offenditur, acerbis minacibusque litteris impetitur ille
 Rex, Prædicator fidei, Defensor Ecclesiæ, Regionum Præ-
 ful, Patriæ Custos, Triumphator Gentium; convelluntur
 Jura Regni, tolluntur sacra majorum nostrorum deposita,
 pulsantur Ecclesiæ Gallicanæ libertates, caditur reveren-
 tia Sacerdotalis, Provinciarum Ecclesiarumque Privilegia
 violantur, subvertitur Jurisdictio Episcoporum, perruptis-
 que terminis, quos Patres nostri constituerunt, ex antiqua
 Patrum nostrorum hæreditate immeriti dejicimur. Inge-
 muit, Beatissime Pater, Clerus Gallicanus, cum videret,
 contra Canonem Ecclesiasticum, & contra formam judi-
 ciorum condemnatum esse Illustrissimum Archiepisco-
 pum Tholosanum; exhorruit districtum & minitantem
 Capiti Collegæ excommunicationis gladium, demum
 contra fidem Concordatorum litteræ Pontificiæ absque
 Canonica causa denegantur ritè nominato ad Apamien-
 sem Episcopatum; unde accidit, ut non succurratur Ecclesiæ
 scissurâ laboranti, quoniam non adest Episcopus, qui &
 pro munere institutionis suæ tollat schisma, & dissidentes
 ad unitatem revocet.

Unde verò, Beatissime Pater, tot & tantæ in nos irarum
 causæ? quos olim unus ex Vestræ Sanctitatis Prædecessori-
 bus

bus appellabat Gentem sanctam, Regale Sacerdotium, Populum acquisitionis, cui Deus Israel benedixit. Nonne nobis eadem, quæ Majoribus nostris fuit in Summum Pontificem devotio? Nonne erga Sanctitatem Vestram reverentiæ & obedientiæ obrestatio similis? idemque nos, quos illos olim ejusdem communionis vinculum Sedi Apostolica adstrictos tenet? Dolemus, Beatissime Pater, nihilominus ex vestris litteris in Ecclesia feri discordias, cumque in dies malum ingravesceret, huic tandem obviam ire cepimus; habitoque generali Ecclesiæ Gallicanæ conventu in commune providere, ne quid detrimenti Christiana res caperet. Adivimus itaque Regem Christianissimum, & quæ legatione pro Christo fungimur, tanquam Deo exhortante per nos, obsecravimus, ne ex unius negotij causa adificationem Dei dissolvi sineret. Eum verò, Beatissime Pater, qui pacandi orbis gratiâ, gloriæ & magnitudini suæ, quibus nihil fortissimo Principi pretiosius est, ultrò modum fecit, tranquillitati Ecclesiæ & felicitati Sacerdotum nihil non condonaturum esse, rogationis nostræ eventus comprobavit.

Quoniam verò paci & quieti Ecclesiæ Gallicanæ, non modò in præsentiarum, sed etiam in posterum prospiciendum est, talia nempe præcesserunt, ut similia, vel etiam graviora præcaveri oporteat; præmissis erga Sedem Apostolicam quod decet, reverentiæ & obedientiæ officio, impensius deprecamur Sanctitatem Vestram, ne jura, privilegia, mores, & instituta Majorum convelli, aut minui patiatur, ea præsertim, quæ sacris Canonibus, & Patrum Decretis stabilia nobis semper in honore & usu fuerunt, & quæcumque Ecclesia Gallicana auctoritate consuetudinis & vetustatis possessione defendit: idque eò ardentioribus

votis

votis exposcimus, quo nullâ temporum interruptione, nul-
 lâque definitione Patrum hac in re Ecclesiæ Gallicanae de-
 rogatum est. Ejusmodi autem sunt Episcoporum judicia,
 quæ ex Patrum Decretis, & ex moribus nostris in his parti-
 bus à nobis tractari, quin etiam interjectis ad Sedem Apo-
 stolicam appellationibus finire debent; ea quoque, quæ ad
 jurisdictionem Metropolitanorum & Episcoporum atti-
 nent, jura Regni, libertates Ecclesiarum, negotia Ecclesia-
 stica, quæ omnia intra limites Dioceseos Galliarum æsti-
 mari, agitari, & judicari conditum est. Prudentissimè
 enim, & justissimè, ut in simili propè negotio Patres Afri-
 cani ad Coelestinum Papam scribebant, Nicæni Patres pro-
 viderunt, quæcûmque negotia, ubi orta, sunt finienda, nec
 unicuique Provinciæ gratiam Sancti Spiritûs defuturam,
 quâ æquitas à Christi Sacerdotibus, & prudenter videatur,
 & constantissimè teneatur.

Oramus itaque Sanctitatem Vestram, & omnibus pre-
 cibus obrestamur, ut suam, quam Vestris Fratribus Deus tri-
 buit portionem, intactam illibatamque esse velit, ut paterno
 animo suam filijs hæreditatem sartam rectamque custodiat,
 ut vulneribus Ecclesiæ Gallicanæ Matris nostræ piâ, & salu-
 bri eorum, quæ gesta sunt, ratione medeatur; nec inter-
 cessionem Cleri Gallicani minùs æquis auribus accipiat,
 dum præsertim periculum est, ne quid dispendij res nostræ,
 nobis tacentibus, patiantur. Neque hæc pro juribus nostris
 defendendis repentina supervenerunt subsidia: antiqua Ma-
 jorum nostrorum documenta sunt, quæ ut hausimus ab ijs,
 ea pariter hoc Ecclesiastici vigoris, & Sacerdotalis animi
 exemplo, ad posteros transmittimus. Quin etiam æmula-
 mur sapientiam Patrum, qui in similibus causis, simili mo-
 do suis institutis providerunt, neque id agrè tulisse Sum-

M m mos

l. 1
 l. 1
 l. 1
 3. 1

mos Pontifices Bonifacium & Cœlestinum, quin & hisce postremis temporibus Innocentium X. accepimus; speramus quoque, Beatissime Pater, fore ut Vestra Sanctitas æqui bonique consulat hanc nostram contestandæ, & dirimendæ causæ rationem, ubi sine honoris erga Vestram Sanctitatem diminutione, sine ulla charitatis offensione, decertata jura suis possessoribus asseruntur. Nobis enim hoc imprimis de Vestra Sanctitate pollicemur, ut ille, cujus ad Pontificatum felix ortus, & læti dies fuerunt, cujus vita omnis virtutibus tanquam faustis syderibus fulget, amotis procul vel levium dissidiorum nebulis, tranquillitatem Ecclesiæ Gallicanæ afferat, & serenitatem. Hoc omnium nostrum votum, & hoc cum Apostolica benedictione optant, expectantque.

Datum Parisijs pridie Nonas mensis Maij. anno 1682.

Sanctitatis Vestræ

*Obsequentissimi & devotissimi Filij ac Servi
Vestri,*

Archiepiscopi, Episcopi, & alij Ecclesiastici
Viri in Comitij Generalibus Cleri Gallicani
Parisijs congregati.

Franciscus Archiepiscopus Parisiensis
Præses.

*De Mandato Illustrissimorum & Reverendissimorum
Archiepiscoporum, Episcoporum, totiusque
Cœtus Ecclesiastici in Comitij Generalibus Cleri Gallicani
Parisijs congregati.*

Docu-